

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Besluit van

tot wijziging van het Besluit bodemkwaliteit in verband met de versnelling van de totstandkomingsprocedure voor het vaststellen van gebiedsspecifiek beleid voor PFAS

Op de voordracht van de Minister voor Milieu en Wonen van, nr. IenW/BSK-,
Hoofddirectie Bestuurlijke en Juridische Zaken;

Gelet op de artikel 12a, tweede lid, van de Wet bodembescherming en artikel 3.11,
tweede lid, van de Waterwet;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van, nr.);

Gezien het nader rapport van de Minister voor Milieu en Wonen van, nr. IenW/BSK-,
Hoofddirectie Bestuurlijke en Juridische Zaken

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel I

Het Besluit bodemkwaliteit wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1a wordt 'de artikelen 6.2, eerste lid, onderdeel b, 6.6 en 6.7 van de Waterwet' vervangen door 'de artikelen 3.11, derde lid, 6.2, eerste lid, onderdeel b, 6.6 en 6.7 van de Waterwet.

B

Aan artikel 44 wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. In afwijking van het eerste lid kan een besluit als bedoeld in dat lid ook worden genomen door burgemeester en wethouders in plaats van de gemeenteraad, als het betrekking heeft op poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS).

C

Aan artikel 45 wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. In afwijking van het eerste lid kan een besluit als bedoeld in dat lid ook worden genomen door het dagelijks bestuur van het waterschap in plaats van het algemeen bestuur van het waterschap, als het betrekking heeft op poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS).

D

Aan artikel 46 wordt een lid toegevoegd, luidende:

4. In afwijking van het eerste lid kan een besluit als bedoeld in dat lid ook worden genomen door het dagelijks bestuur van het waterschap in plaats van het algemeen bestuur van het waterschap, als het betrekking heeft op poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS).

E

Artikel 49 wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.

2. Na het eerste lid wordt een lid toegevoegd, luidende:

2. In afwijking van het eerste lid is op de voorbereiding van een besluit als bedoeld in dat lid, dat betrekking heeft op poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS), afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing.

Artikel II

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

DE MINISTER VOOR MILIEU EN WONEN,
S. van Veldhoven-van der Meer

Nota van toelichting

1. Doel van dit besluit

Dit besluit betreft een wijziging van het Besluit bodemkwaliteit waarmee een versnelling wordt beoogd van de voorbereidingsprocedure die moet worden gevolgd voor het nemen van besluiten tot vaststelling van een gebiedsspecifiek toetsingskader voor het toepassen van grond of baggerspecie die is verontreinigd met poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS) (hierna: PFAS). Hierdoor moeten problemen die zich bij het toepassen van PFAS-houdende grond en baggerspecie voordoen, sneller kunnen worden opgelost.

2. Schets van de PFAS-problematiek

PFAS zijn chemische stoffen die van nature niet in het milieu voorkomen. Deze stofgroep bestaat uit ruim 6000 stoffen. Hiertoe behoren onder meer de stoffen perfluorooctaanzuur (PFOA), perfluorooctansulfonaat (PFOS) en HFPO-DA (GenX). PFAS zijn stoffen die door mensen zijn gemaakt vanwege hun specifieke eigenschappen, zoals brandwerendheid en vuil- en waterafstotendheid. Zij worden al decennia gebruikt in industriële en andere processen en in vele producten. Ze worden toegepast in allerlei alledaagse toepassingen, zoals verf, blusschuim, pannen, kleding en cosmetica.

Kenmerkend voor deze stoffen is dat ze persistent, mobiel en nauwelijks biologisch afbreekbaar zijn. Van sommige PFAS is al aangetoond dat ze toxisch zijn. De stoffen PFOS en PFOA behoren tot de zogenaamde Zeer Zorgwekkende Stoffen (ZZS). Een aantal andere stoffen uit de PFAS groep, zoals GenX, staan op de lijst van potentiële ZZS (PZZS).

Door het wijdverbreide gebruik en door emissies en incidenten worden PFAS inmiddels in Nederland, en breder in Europa, niet alleen bij puntbronnen, maar ook als diffuse verontreiniging in bodem, grondwater en oppervlaktewater aangetroffen.

Het overheidsbeleid is er op gericht om deze stoffen zoveel mogelijk uit de leefomgeving te weren. De aanwezigheid van ZZS dient zowel aan de "voorkant" (preventie) als aan de "achterkant" (beheer) aangepakt te worden. Aan de "voorkant" betekent: voorkomen dat er ZZS-en in het milieu komen.

3. Korte schets van de PFAS-problematiek en de aanpak tot nu toe

Gebleden is dat in grote delen van het land de bodem diffuus verontreinigd is met verschillende PFAS, waarbij de aandacht zich momenteel met name richt op de stoffen PFOS, PFOA en GenX. Deze stoffen worden op grote schaal toegepast in producten omdat zij in bepaalde opzichten zeer gunstige eigenschappen bezitten. Helaas hebben zij vanuit gezondheids- en milieuoogpunt echter ook zeer ongewenste eigenschappen, reden waarom ongecontroleerde verspreiding van deze stoffen in de omgeving moet worden tegengegaan.

Bij grondverzet in het kader van de uitvoering van werken en bij baggerwerkzaamheden ontstaan problemen bij de afzet van vrijkomende grond en baggerspecie waarin PFAS voorkomen. Deze verontreinigde grond en baggerspecie zijn niet (overal) toepasbaar. Voor PFAS zijn momenteel in het Besluit bodemkwaliteit, waarin het toepassen van grond en baggerspecie is geregeld, geen toepassingsnormen vastgesteld. Vooruitlopend op het opnemen van toepassingsnormen in dat besluit is een Tijdelijk handelingskader

vastgesteld.¹ Hierin zijn voor het toepassen van PFAS-houdende grond en baggerspecie enkele voorlopige toepassingsnormen opgenomen. Deze normen geven een interpretatie van de verplichtingen die bij het toepassen van PFAS-houdende grond en baggerspecie voortvloeien uit de zorgplichten die op grond van de Wet bodembescherming² en de Waterwet³ in acht moeten worden genomen.

4. Mogelijkheden voor gebiedsspecifiek beleid

Het Tijdelijke handelingskader bevat een interpretatie van de zorgplicht die voor het hele land geldt, zoals ook de in het kader van het Besluit bodemkwaliteit gestelde toepassingsnormen een landelijke gelding hebben. Het Besluit bodemkwaliteit⁴ bevat tevens de mogelijkheid om gebiedsspecifiek beleid vast te stellen, teneinde specifieke problemen te kunnen oplossen die zich op lokaal of regionaal niveau bij het toepassen van grond of baggerspecie voordoen. Bevoegd gezag hiervoor is de gemeente (voor zover het de landbodem betreft) dan wel de waterbeheerder (voor Rijkswateren de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, voor andere wateren het waterschap).

Via gebiedsspecifiek beleid kunnen problemen die zich op lokaal of regionaal niveau bij het afstemmen van vraag en aanbod van grond en baggerspecie voordoen en die bij grondverzet of baggerwerkzaamheden tot stagnatie aanleiding kunnen geven, op verschillende manieren worden aangepakt.

4.1 Gebiedspecifieke normering

De aanpak kan daarnaast worden gericht op het verruimen van de mogelijkheden om PFAS-houdende grond en baggerspecie op verantwoorde wijze te kunnen afzetten. Dit kan door het vaststellen van gebiedsspecifieke toepassingsnormen, zogenaamde lokale maximale waarden. Hierdoor kan worden toegestaan dat grond en baggerspecie worden toegepast die hogere gehalten van een verontreinigende stof bevatten dan volgens de landelijke toepassingsnormen of, in het geval van PFAS, de interpretatie van de zorgplicht toepasbaar is.

Het uitgangspunt van het Besluit bodemkwaliteit is dat het toepassen van grond en baggerspecie niet mag leiden tot verslechtering van de kwaliteit van de bodem, met inbegrip van het grondwater. Dit uitgangspunt wordt in het Besluit bodemkwaliteit locatiespecifiek toegepast, tenzij op grond van dat besluit een bodembeheergebied is aangewezen waar het beleid is gerichte op *standstill* op gebiedsniveau. In het laatste geval wordt ingecalculeerd dat door het toepassen van verontreinigde grond en baggerspecie op locaties binnen dat gebied een verslechtering kan optreden. Voorwaarde hiervoor is dat de toe te passen grond of baggerspecie afkomstig moet zijn uit het bodembeheergebied (artikel 52, tweede en derde lid, BBK). Doordat grond en baggerspecie alleen binnen het bodembeheergebied wordt verplaatst treedt op gebiedsniveau geen verslechtering op. Aldus kan worden bijgedragen aan het oplossen van lokale problemen bij grondverzet en baggerwerkzaamheden zonder dat onverantwoorde risico's voor mens of milieu worden genomen.

Gebiedsspecifiek beleid kan overigens ook inhouden dat juist strengere lokale maximale waarden worden vastgesteld dan de in de Regeling bodemkwaliteit vastgestelde

¹ Het Tijdelijk handelingskader is aan de Voorzitter der Tweede Kamer van de Staten-Generaal aangeboden bij brief van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat van 8 juli 2019 (Kamerstukken II 2018/19, 28089, nr. 146).

² Artikel 13 van de Wet bodembescherming.

³ Artikel 6.8 van de Waterwet en artikel 7 van het Besluit bodemkwaliteit.

⁴ Afdeling 2, Paragraaf 1, van het Besluit bodemkwaliteit.

nationaal geldende toepassingswaarden, om de bodem in 'schone gebieden' schoon te houden.

4.2 Versnelling van de besluitvorming over gebiedsspecifiek beleid

Om lokale en regionale problemen bij het toepassen van PFAS-houdende grond en baggerspecie te helpen oplossen, is het wenselijk dat het instrumentarium waarmee gebiedsspecifiek beleid kan worden gevoerd, zo snel mogelijk kan worden ingezet. In het Besluit bodemkwaliteit worden eisen gesteld aan de totstandkoming van gebiedsspecifiek beleid. Deels zijn dit inhoudelijke eisen ten aanzien van de onderbouwing van het beleid, deels procedurele eisen ten aanzien van de vaststelling van het beleid. Voor dit laatste moet de procedure van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (uniforme openbare voorbereidingsprocedure) worden gevolgd. Blijkens artikel 51 van het Besluit bodemkwaliteit geldt dit ook voor besluiten tot wijziging van eerdere besluiten inzake gebiedsspecifiek beleid.

Met het onderhavige besluit wordt beoogd om de totstandkomingsprocedure voor het vaststellen van gebiedsspecifiek beleid te versnellen. In plaats van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure mag nu ook de reguliere voorbereidingsprocedure in de zin van de afdelingen 4.1.2 en 4.1.3 van de Algemene wet bestuursrecht worden gevolgd. Hierdoor kan de inspraakfase worden overgeslagen. In de reguliere procedure is inspraak vooraf vervangen door bezwaar achteraf. Hierdoor wordt enige versnelling tot stand gebracht van de procedure die voor de vaststelling van gebiedsspecifiek beleid moet worden gevolgd. Voor de reguliere procedure geldt in beginsel een beslistermijn van acht weken (artikel 4:13 Algemene wet bestuursrecht), terwijl voor de uitgebreide procedure de beslistermijn in beginsel zes maanden bedraagt (artikel 3:18 Algemene wet bestuursrecht). Hierbij moet wel worden opgemerkt dat het in genoemde bepaling gaat om besluiten die op aanvraag worden genomen. In dit geval hangt de tijd die met het nemen van een besluit is gemoeid in belangrijke mate ook af van het tijdstip waarop het bevoegd gezag het initiatief tot het nemen van een besluit neemt en hoeveel vaart het daarbij vervolgens maakt. De tijd die met het besluit is gemoeid, hangt derhalve voor een belangrijk deel af van het bevoegd gezag, omdat bij besluiten anders dan op aanvraag waarvoor geen verplichting bestaat om het besluit te nemen, in wezen geen echte deadline geldt.

Als het bevoegd gezag de procedure van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht moet volgen, kan met (reageren op) de inspraak flink wat tijd zijn gemoeid, zoals blijkt uit de termijn van zes maanden die de Algemene wet bestuursrecht hiervoor stelt.

Uiteraard geldt ook in de reguliere procedure het vereiste dat besluiten zorgvuldig moeten worden voorbereid. De Algemene wet bestuursrecht biedt de mogelijkheid om desgewenst toch de procedure van afdeling 3.4 toe te passen, met name als bij een besluit veel verschillende belangen betrokken zijn of het ingewikkelde onderwerpen betreft. Het idee van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure is dat door inspraak beter inzicht kan worden verkregen in de betrokken belangen en de consequenties van voorgenomen beleid en dat hierdoor de kwaliteit van besluiten door betere informatie kan worden verbeterd.

In dit verband wordt nog gewezen op de mogelijkheid die, als tussenvorm, wordt geboden in artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht om belanghebbenden die naar verwachting bedenkingen hebben, in de gelegenheid te stellen binnen een daarbij aangegeven termijn hun zienswijzen naar voren te brengen. Hiermee kan tevens tegemoet worden gekomen aan het nadeel dat in de reguliere procedure het maken van bezwaar achteraf geen schorsende werking heeft.

Om verdere versnelling van de besluitvorming mogelijk te maken is in artikel I, onderdeel B, bepaald dat besluiten inzake het gebiedsspecifieke beleid voor PFAS op grond van artikel 44, eerste lid, van het Besluit bodemkwaliteit ook door burgemeester en wethouders in plaats van de gemeenteraad mogen worden vastgesteld en in artikel I, onderdelen C en D, dat besluiten op grond van artikel 45 dan wel artikel 46 van het Besluit bodemkwaliteit mogen worden vastgesteld door het dagelijks bestuur in plaats van het algemeen bestuur van het waterschap. Dit geldt voor alle aspecten van het gebiedsspecifieke beleid, dus het aanwijzen van een bodembeheergebied, het vaststellen van een lokale maximale waarden en het opstellen van een bodemkwaliteitskaart, echter alleen voor zover het om PFAS gaat. Uitoefening van de bevoegdheid door burgemeester en wethouders of het dagelijks bestuur van het waterschap kan meebrengen dat deze bestuursorganen een eerder besluit van de gemeenteraad, onderscheidenlijk het algemeen bestuur van het waterschap, kunnen wijzigen.

Of van de geboden mogelijkheid gebruik wordt gemaakt, is naar keuze van de gemeente, onderscheidenlijk het waterschap, en moet in onderling overleg door de betrokken organen worden afgesproken. Het is dus niet verplicht om van deze mogelijkheid gebruik te maken. Omdat de gelegenheid tot inspraak in de reguliere voorbereidingsprocedure ontbreekt kan het raadzaam zijn om de besluitbevoegdheid bij de gemeenteraad, onderscheidenlijk het algemeen bestuur van het waterschap, te laten. Daardoor blijft toch een bepaalde vorm van maatschappelijke inbreng in het kader van de democratische besluitvorming mogelijk.

Tot besluit wordt nog opgemerkt dat artikel 3.11, tweede lid, van de Waterwet de wettelijke grondslag biedt om in een algemene maatregel van bestuur regels te stellen omtrent de uitoefening van bevoegdheden door andere overheden, zoals het nemen van besluiten inzake gebiedsspecifiek beleid. Deze bepaling was nog niet genoemd in artikel 1a van het Besluit bodemkwaliteit, de zogenaamde omhangbepaling die destijds is opgenomen om aan te geven op welke bepalingen van de Waterwet het Besluit bodemkwaliteit na de intrekking van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren, die voor het besluit eerder de wettelijke grondslag bood, is gebaseerd. Het onderhavige besluit voegt artikel 3.11, tweede lid, van de Waterwet aan de opsomming in artikel 1a van het Besluit bodemkwaliteit toe (artikel I, onderdeel A). Dit is niet alleen van belang met het oog op de PFAS-problematiek, maar ook voor andere bepalingen van het Besluit bodemkwaliteit met betrekking tot het gebiedsspecifieke beleid dat door de waterbeheerders, met name de waterschappen, kan worden gevoerd, die nu ook al op artikel 3.11, tweede lid, van de Waterwet zijn gebaseerd.

4.3 Kaarten

Een van de vereisten voor gebiedsspecifiek beleid is dat een of meer kaarten moeten worden opgesteld waarop de begrenzing van het bodembeheergebied, de kwaliteit van de bodem (in zoverre ook aangeduid als bodemkwaliteitskaart) en de bodemfuncties zijn aangegeven (het laatste alleen voor zover het de landbodem betreft).

Wat betreft de bodemfunctiekaart kan worden opgemerkt dat dergelijke kaarten in alle gemeenten al bestaan. Het vaststellen van dergelijke kaarten is namelijk ingevolge het Besluit bodemkwaliteit verplicht met het oog op de differentiatie van de toepassingsnormen die in het kader van dat besluit zijn gesteld. De toepasselijke normen zijn namelijk gerelateerd aan de bodemfunctie die aan een gebied is toegekend. Er wordt onderscheid gemaakt te tussen de functies wonen, industrie en achtergrondniveau (landbouw/natuur).

Daarnaast zijn in veel gemeenten ook bodemkwaliteitskaarten vastgesteld.

Een bodemkwaliteitskaart heeft een dubbele functie.

Bodemkwaliteitskaarten zijn allereerst een verplicht onderdeel van het gebiedsspecifieke beleid. Zij bieden het fundament om een gebiedsspecifiek beleid te kunnen vaststellen, waarvoor uiteraard een goede kennis van de bodemkwaliteit in het aangewezen bodembeheergebied nodig is.

Daarnaast kunnen zij ook als grondslag dienen voor de afgifte van milieuhygiënische verklaringen waarin de kwaliteit van de bodem, grond of baggerspecie is vermeld. De verklaringen dienen als bewijs dat grond of baggerspecie aan de voor toepassing geldende kwaliteitseisen voldoet (artikel 4.3.5, vierde lid, van de Regeling bodemkwaliteit). Verklaringen die door de toepasser van grond of baggerspecie op grond van een (generieke) bodemkwaliteitskaart worden afgegeven, moeten dezelfde mate van betrouwbaarheid hebben als (individuele) milieuhygiënische verklaringen die door erkende laboratoria per partij worden afgegeven.

In de Regeling bodemkwaliteit zijn protocollen aangewezen waarin is aangegeven hoe een bodemkwaliteitskaart moet worden opgesteld.

Ook is in artikel 47, onder d, van het Besluit bodemkwaliteit bepaald dat het besluit tot vaststelling van gebiedsspecifiek beleid een motivering moet bevatten hoe de lokale maximale waarden zijn gerelateerd aan de kwaliteit van de bodem, de maatschappelijke noodzaak van die waarden en een beschrijving van de gevolgen van de uitvoering van het besluit voor de kwaliteit van de bodem in het bodembeheergebied.

Op grond van artikel 4.3.5, derde lid, van de Regeling bodemkwaliteit moeten de geografische bronbestanden van een bodemkwaliteitskaart uiterlijk 2 maanden na de vaststelling ervan worden toegezonden aan Bodem. Aldus wordt de Minister van Infrastructuur en Waterstaat in staat gesteld om zicht te krijgen op eventuele inconsistenties en onnodig uiteenlopend beleid.

4.4 Begrenzing bodembeheergebieden

Het bodembeheergebied is niet bij voorbaat aan de grenzen van de gemeente of het beheergebied van de waterbeheerder gebonden. Een gemeente of waterbeheerder kan een groter gebied aanwijzen, waaruit grond of baggerspecie afkomstig kan zijn. Bij de aanwijzing van het grotere gebied gelden uiteraard dezelfde inhoudelijke vereisten. Als een groter gebied wordt aangewezen waaruit de grond of baggerspecie afkomstig mag zijn, dan betekent dit niet dat de grond of baggerspecie ook buiten de grenzen van de gemeente of het beheergebied mag worden toegepast. Dat is alleen het geval als de andere gemeente(n) of waterbeheerder(s) dat in hun gebiedsspecifieke beleid hebben bepaald. Een gemeente of waterbeheerder heeft namelijk geen bevoegdheid om te bepalen wat er buiten de grenzen van de gemeente of het beheergebied (niet) is toegestaan. Het is uiteraard wenselijk dat in dergelijke gevallen bij de totstandkoming van gebiedsspecifiek beleid een goede bestuurlijke afstemming plaatsvindt met de andere betrokken bestuursorganen. Het is niet alleen van belang om alle betrokken belangen en meningen te inventariseren, maar in het overleg kan blijken dat er mogelijkheden zijn om het lokale beleid te optimaliseren of uit te breiden tot andere gemeenten of beheergebieden van waterbeheerders. Dat geldt overigens niet alleen buiten de grenzen van de gemeente of het beheergebied maar ook daarbinnen. Zo heeft de gemeente op haar grondgebied ook te maken met de beheergebieden van een of meer waterbeheerders.

5. Ondersteuning voor gebiedsspecifiek beleid

Het is van belang dat gemeenten en waterbeheerders die daarom vragen zo veel mogelijk worden ondersteund bij de voorbereiding van gebiedsspecifiek beleid voor PFAS.

Het kabinet heeft een team van experts van verschillende adviesbureaus ingehuurd. Dit expertteam zal - als een soort vliegende brigade - gemeenten en waterschappen helpen bij het maximaal benutten van de ruimte voor het toepassen van PFAS die het bestaande kader biedt. Het expertteam is inzetbaar bij knelpunten door het hele land. Dit expertteam zal gemeenten ook ondersteunen bij het versneld actualiseren van de bodemkwaliteitskaarten. Daarnaast is er bij een Rijkswaterstaat bodem+ een helpdesk en website waar gemeenten en waterschappen terecht kunnen met vragen over het Besluit bodemkwaliteit in het algemeen en het Tijdelijk handelingskader in het bijzonder.

6. Lasten

Voor bedrijven en burgers vloeien uit dit besluit geen lasten (administratieve lasten of lasten in verband met de naleving) voort. De bedoeling van het besluit is om de procedure voor vaststelling van gebiedsspecifiek beleid te versnellen, waarmee eerder rekening kan worden gehouden met gebiedsspecifieke omstandigheden die aanleiding kunnen zijn om een bodembeheergebied aan te wijzen waar voor PFAS gebiedsspecifiek beleid wordt gevoerd. Dit kan ertoe leiden dat voor PFAS afwijkende lokale maximale waarden worden vastgesteld.

Voor gemeenten en waterbeheerders leidt dit besluit evenmin tot extra lasten. Het gaat om de toepassing van bestaande instrumenten die ook voor PFAS nu al kunnen worden ingezet als daartoe aanleiding bestaat. Omdat de PFAS-problematiek zich vrij plotseling heeft gemanifesteerd kan er momenteel aanleiding bestaan tot verhoogde beleidsinspanningen voor de vaststelling van gebiedsspecifiek beleid doordat zich in de praktijk knelpunten voordoen bij ontgraven en toepassen van PFAS-houdende grond en baggerspecie. Aan de voorbereiding en vaststelling van dergelijk beleid worden voor PFAS geen andere eisen gesteld dan voor andere stoffen.

Het hangt van de beoordeling door gemeenten en waterbeheerders af of zij het wenselijk vinden om gebiedsspecifiek beleid te voeren.

7. Totstandkomingsprocedure van dit besluit

Gelet op de maatschappelijke gevolgen, in het bijzonder de gevolgen voor de bouwsector, die zijn ontstaan door de plotselinge bewustwording dat PFAS al veel wijder in bodem verspreid is geraakt dan tot dusver werd verondersteld, is bij de totstandkoming van dit besluit afgeweken van enkele standaardprocedures en -termijnen die bij de voorbereiding van algemene maatregelen van bestuur in acht worden genomen.

Het ontwerp van dit besluit is voorgehangen bij de Tweede Kamer en de Eerste Kamer.⁵ In afwijking van artikel 92, eerste lid, van de Wet bodembescherming is het ontwerpbesluit niet voorgepubliceerd in de Staatscourant om een ieder gelegenheid te bieden tot het maken van opmerkingen. Reden hiervan is dat maatschappelijke urgentie van de aanpak van de impasse die als gevolg van de PFAS-problematiek bij grondverzet en baggerwerkzaamheden is ontstaan, om de snelst mogelijke oplossing hiervoor vraagt. Bovendien voorziet dit ontwerp-besluit alleen in een tijdelijke oplossing tot de inwerkingtreding van de Omgevingswet en daaronder hangende uitvoeringsbesluiten. Wil de oplossing die het besluit beoogt te bieden, vooruitlopend daarop nog enige zin hebben, dan is spoed geboden.

Pm later aanvullen

8. Inwerkingtreding en geldingsduur

⁵ Brief van de Minister voor Milieu en Wonen van **pm** aan de voorzitters van de Tweede Kamer, onderscheidenlijk Eerste Kamer (**pm vindplaats**). 8

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst. Bij de vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding is afgeweken van de minimuminvoeringstermijn van 2 maanden van het kabinetsbeleid inzake vaste verandermomenten. De reden van deze afwijking is dat hiermee, gelet op de doelgroep, aanmerkelijke ongewenste private of publieke voor of nadelen worden voorkomen. Er is gelet op de maatschappelijke gevolgen van de plotseling bewustwording van de PFAS-problematiek dringend behoefte aan verantwoorde verruiming van de toepassingsmogelijkheden voor PFAS-houdende grond en baggerspecie. Hiermee wordt beoogd om stagnatie bij de uitvoering van bouw- en infrastructuurprojecten en baggerwerkzaamheden op te heffen dan wel te voorkomen.

Met dit besluit is beoogd een tijdelijke voorziening te bieden. De PFAS-problematiek heeft veel betrokkenen overvallen waardoor nu een snelle slag moet worden gemaakt met het opstellen van nationale en lokale toepassingsnormen. Nadat dit is gebeurd is er geen reden meer om voor gebiedsspecifiek beleid voor PFAS afwijkende procedures te blijven hanteren. In dit besluit is echter niet voorzien in een expliciete beperking van de geldingsduur. De regelgeving inzake het toepassen van grond en baggerspecie, met inbegrip van het gebiedsspecifieke beleid, zal namelijk binnen afzienbare tijd opgaan in het stelsel van de Omgevingswet. In dat verband is voor PFAS niet meer in bijzondere procedures voorzien. Daardoor zal dit besluit automatisch al een beperkte geldingsduur hebben.

DE MINISTER VOOR MILIEU EN WONEN,
S. van Veldhoven - Van der Meer